

Arrest

nr. 237 115 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als echtgenoot van mevrouw M.O. die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 18 december 2019 trof de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2019 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor :

-Loonfiches voor van een tewerkstelling van 9 dagen (11,12,13,14,17,18,19,20 en 21 juni 2019) bij Tempo-Team NV en voor een tewerkstelling van 2 dagen (24 en 26 juni 2019) bij Agilitas Group NV. Uit nazicht van Dolsis blijkt dat de tewerkstelling bij Tempo-Team NV werd beëindigd op 21 juni 2019 en de tewerkstelling bij Agilitas Group NV werd beëindigd op 24.06.2019.

-Een attest van ACLVB dd. 05.08.2019 en 03.09.2019 voor en dit voor een periode van januari 2018 tot en met augustus 2019 waarin vermeld wordt hoeveel haar dagbedrag aan werkloosheidsuitkering bedraagt en het netto bedrag dat zij uiteindelijk per maand aan werkloosheid heeft ontvangen. Voor de bewezen periode betekent dit dat zij een gemiddeld maandelijks inkomen uit werkloosheid geniet van 888,67 euro. Uit het voorgelegd document van werkloosheidsuitkering is niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt aan betrokkenen toe hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)

Daarnaast legt de referentiepersoon ook een aantal bewijzen van sollicitaties naar een tewerkstelling en inschrijvingsbewijzen bij de VDAB voor. Deze documenten kunnen wel worden aanvaard, maar het inkomen van 888,67 euro per maand is onvoldoende om te voorzien in het onderhoud van een gezin bestaande uit 2 volwassenen. Immers, uit het voorgelegde attest van werkloosheidsuitkeringen en loonfiches blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag minder is dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Bijgevolg is met de voorgelegde loonfiches niet aangetoond dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. Voor zover de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, de behoefteanalyse te worden gemaakt. Betrokkene werd daartoe trouwens verzocht, voor zover de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet ter waarde zouden zijn van 120% van het leefloon, de vaste en variabele kosten voor te leggen/toe te lichten opdat wij die behoeftenanalyse zouden kunnen maken. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene daartoe bewijsstukken heeft overgemaakt. Uit het huurcontract blijkt alvast dat de referentiepersoon reeds 625 euro per maand moet betalen voor de huur van een appartement gelegen (...)Maasmechelen. Bij gebrek aan zicht op de andere kosten kunnen wij de individuele behoeftenanalyse niet maken en lijkt het ons bijgevolg redelijk te stellen dat we niet lukraak kunnen afwijken van het minimale bedrag zoals bij wet voorzien.

Tot slot wordt ook nog een zwangerschapsattest van de referentiepersoon voorgelegd maar er zijn geen speciale voorwaarden voorzien voor mensen die zwanger zijn. Dit document wordt dan ook niet in aanmerking genomen.

De voorwaarden van art. 40ter zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "schending art. 42 §1 Vreemdelingenwet- geen grondige behoefteanalyse".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Uit de lezing van art. 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien a.d.h.v. de loonfiches niet aangetoond wordt dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan, dient verweester cfr. art. 42 § 1 Vreemdelingenwet een behoefteanalyse door te voeren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt niet dat verweester hierin grondig onderzoek heeft gedaan.

Hoewel uit het aanvraagdossier van verzoeker volgt dat de referentiepersoon sedert juni 2019 een werkloosheidsuitkering als gezinshoofd ontvangt, en zij in augustus een netto-inkomen genoot van € 1.366,20, wordt hiermee geen rekening gehouden.
(stuk 8)

Verzoeker is nooit teruggefallen op de steun van het OCMW. Zij kunnen met het inkomen dat de referentiepersoon geniet, voorzien in hun vaste uitgaven, (stuk 10)

Dat eveneens dient opgemerkt te worden dat, hoewel de lidstaten over soevereiniteit beschikken om voorwaarden te stellen aan hun gezinsherenigingsbeleid, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij het arrest van het Europees Hof van Justitie van 04 maart 2010 als antwoord op de prejudiciële vraag van de R.v.St. (Nederland) van belang is (I lvJ EU 4 maart 2010, nr. C-578/08, JV 2010/177, m.nt. Groenendijk (Rhimou Chakroun/Staatssecretaris van Justitie).

"Overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen "

Dat gezinshereniging als de regel wordt gesteld, en dat de voorwaarden die hieraan verbonden worden restrictief dienen geïnterpreteerd te worden.

Dat verweester het artikel 40ter miskent door bijkomende eisen te stellen en hierdoor ook het legaliteitsbeginsel geschonden is nu zij in haar motivering aanhaalt dat niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40ter Vreemdelingenwet terwijl verzoeker tegemoetkomt aan de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging om het netto-inkomen van de referentiepersoon aan te tonen.

Meer nog, zoals supra bepaald, is door Europese rechtspraak geponeerd om een restrictieve interpretatie te geven aan de voorwaarden die de gezinshereniging beperken.

Het middel is gegrond."

2.2. Verzoeker stelt in de aanhef van het middel dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht in het kader van de behoefteanalyse maar hij laat na dit nader te verduidelijken en te concretiseren.

2.3. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker voorts ook de schending opwerpt van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker werpt in concreto op dat uit zijn aanvraagdossier volgt dat de referentiepersoon sedert juni 2019 een werkloosheidsuitkering als gezinshoofd ontvangt, en zijn echtgenote aldus in augustus een netto-inkomen genoot van 1366,20 euro, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

2.4. Artikel 40 ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt".

2.5. In de bestreden beslissing kan onder meer het volgende worden gelezen:

"-Een attest van ACLVB dd. 05.08.2019 en 03.09.2019 voor en dit voor een periode van januari 2018 tot en met augustus 2019 waarin vermeld wordt hoeveel haar dagbedrag aan werkloosheidsuitkering bedraagt en het netto bedrag dat zij uiteindelijk per maand aan werkloosheid heeft ontvangen. Voor de bewezen periode betekent dit dat zij een gemiddeld maandelijks inkomen uit werkloosheid geniet van 888,67 euro. Uit het voorgelegd document van werkloosheidsuitkering is niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt aan betrokkenen toe hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)

Daarnaast legt de referentiepersoon ook een aantal bewijzen van sollicitaties naar een tewerkstelling en inschrijvingsbewijzen bij de VDAB voor. Deze documenten kunnen wel worden aanvaard, maar het inkomen van 888,67 euro per maand is onvoldoende om te voorzien in het onderhoud van een gezin bestaande uit 2 volwassenen. Immers, uit het voorgelegde attest van werkloosheidsuitkeringen en loonfiches blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag minder is dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast."

2.6. In het administratief dossier zitten de attesten van "ACLVB dd. 05.08.2019 en 03.09.2019 voor en dit voor een periode van januari 2018 tot en met augustus 2019 waarin vermeld wordt hoeveel haar dagbedrag aan werkloosheidsuitkering bedraagt en het netto bedrag dat zij uiteindelijk per maand aan werkloosheid heeft ontvangen". Het blijkt dat de verwerende partij alle variabele nettobedragen die de referentiepersoon maandelijks heeft geïnd als werkloosheidsuitkering volgens deze attesten, heeft opgeteld en daarna gedeeld door twintig maanden (januari 2018 t.e.m. augustus 2019). Zodoende komt de verwerende partij terecht aan een "gemiddeld maandelijks inkomen uit werkloosheid [...] van 888,67 euro". Uit het attest van de ACLVB van 3 september 2019 blijkt dat de referentiepersoon in augustus 2019 een hogere maandelijks netto-werkloosheidsuitkering geniet dan de voorgaande maanden, met name 1366,20 euro. Op het stuk wordt handgeschreven vermeld, "sinds 8/6/'19 krijgt betrokkene werkloosheidsuitkering als gezinshoofd. Hiervoor als alleenstaande". Het attest vermeldt voor de

maand juni 2019 een bedrag van 511,78 euro, voor juli 2019 een bedrag van 1214,40 euro en voor augustus 2019 een bedrag van 1366,20 euro.

2.7. De Raad kan het gelet op de attesten van de ACVLB die in het administratief dossier zitten en die verzoeker heeft overgemaakt, niet onzorgvuldig achten dat de verwerende partij alle variabele nettobedragen die de referentiepersoon volgens deze attesten maandelijks heeft geïnd als werkloosheidsuitkering, heeft opgeteld, m.i.v. het laatst gekende nettobedrag van 1366, 20 euro voor de maand augustus 2019 om te komen tot een maandelijks gemiddelde netto-inkomen van 888,67 euro.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar stuk 8 dat hij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift en erop wijst dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de referentiepersoon sedert juni 2019 een werkloosheidsuitkering als gezinshoofd ontvangt en in augustus 2019 een netto-inkomen van 1366,20 euro genoot, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met het laatst gekende nettobedrag van 1366,20 euro voor de maand augustus 2019 (zie punt 2.7). De verwerende partij beschikte niet over informatie voor wat betreft de netto-werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon na augustus 2019 ontving. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing specifiek stelt, *“Het komt aan betrokkenen toe hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)”*. In stuk 8 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift worden de variabele netto-werkloosheidsuitkeringen voor de maanden september tot en met november 2019 vermeld, maar blijkt het administratief dossier beschikte de verwerende partij niet over deze informatie alvorens ze de bestreden beslissing trof. Stuk 8 werd ook opgesteld op 27 december 2019. Dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.9. Verzoeker verwijst verder naar stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft een attest opgesteld door het OCMW van Maasmechelen waaruit blijkt dat verzoeker geen steun heeft ontvangen van het OCMW. Dit stuk werd opgesteld op 6 januari 2020. Dit stuk dateert derhalve eveneens van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan dan ook opnieuw niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden, nog daargelaten de vraag of dit stuk kan aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.10. Verzoeker haalt verder tevergeefs rechtspraak aan van het Hof van Justitie over de gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoeker is immers de echtgenoot van een Belgische onderdaan van wie niet blijkt dat zij gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer.

2.11. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij bijkomende vereisten heeft gesteld en daardoor artikel 40ter van de Vreemdelingenwet miskent en wijst erop dat hij de *“wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging”* is tegemoet gekomen door het netto-inkomen van de referentiepersoon aan te tonen.

2.12. Het is niet omdat verzoeker bewijzen van het netto-inkomen van de referentiepersoon heeft bijgebracht, dat werd voldaan aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij legt duidelijk uit in de bestreden beslissing dat deze bepaling stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij legt uit dat aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. De verwerende partij stelt vervolgens dat het inkomen van 888,67 euro per maand onvoldoende is om te voorzien in het onderhoud van een gezin bestaande uit 2 volwassenen. Ze verduidelijkt dat uit het voorgelegde attest van werkloosheidsuitkeringen en loonfiches blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag minder is dan 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Hierna wordt overwegingen gewijd aan de behoefteanalyse. De Raad ziet niet in welke bijkomende vereisten de verwerende partij zou hebben gesteld in het licht van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.13. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing van verweerster houdt een manifeste schending in van het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals reeds supra toegelicht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM) stelt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-/even, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Ingevolge het voornoemd artikel heeft eenieder, onder andere recht op de eerbiediging van het privé-leven waarbij eenieder het recht heeft om relaties met andere mensen aan te gaan en tevens het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien het begrip ‘eenieder’ ook verzoeker en zijn partner betreft, hebben ook zij het recht om hun affectieve relatie alsook gezinsrelatie effectief te beleven en te onderhouden.

De bedoeling is om een individu de vrijheid te geven, nodig om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Het voornoemde betekent dat die relaties beschermd worden die bijzondere bescherming nodig hebben.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote een gezin vormen genieten zij de bescherming van het recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Bovendien zijn zij in verwachting van een kindje.

Dit fundamenteel grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven kan enkel door de overheid beperkt worden ‘voor zover deze bij de wet is voorzien’, de belangen van de Belgische staat veilig te stellen en noodzakelijk te zijn.

Doch om noodzakelijk te zijn, dient de inmenging te beantwoorden aan een ‘pressing social need’ oftewel een ‘maatschappelijke behoefte’.

Om de maatschappelijke behoefte na te kunnen gaan, moet bezien worden of de genomen maatregel door verweerster noodzakelijk was om het beoogde doel te bereiken.

Daarnaast dient de nagestreefde legitieme doelstelling in verhouding te staan tot de aantasting van het recht op gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg stelt dat de Staten bij de uitwerking van familierechtelijke regels de normale ontplooiing van de gezinsbanden niet dienen te verhinderen.

De relatie van verzoeker en zijn partner valt onder de bescherming van het gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Wanneer het voornoemde wordt toegepast op de situatie van verzoeker kan gesteld worden dat de Minister helemaal niet gehandeld heeft conform de vereisten.

Dat ingevolge de bestreden beslissing aan verzoeker het recht wordt ontnomen om zijn gezinsrelatie met zijn partner in België verder te zetten.

De inmenging door de Belgische Staat staat niet in evenredigheid met de verregaande gevolgen voor verzoeker.

Dit betekent dat de inmenging in strijd is met artikel 8, tweede lid EVRM en het daarin vervatte grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM op cumulatieve wijze toegepast dienen te worden, doch in casu niet alle voorwaarden van voornoemd artikel ingevuld zijn, kan verzoeker stellen dat de inmenging in zijn gezinsleven ongegrond is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”.

2.14. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 8, tweede lid van het EVRM. Immers is verzoekers situatie geen situatie van voortgezet verblijf.

2.15. Er is wel geen reden om te twijfelen aan het gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn echtgenote. Dit kan echter niet volstaan om een verblijfskaart af te geven. In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Voornoemde bepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique”*). In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling onderuit te halen.

2.16. Verder wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat er geen scheiding dreigt tussen verzoeker en zijn zwangere echtgenote.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.17. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van *“redelijkheidsbeginsel- gelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Tot slot schendt de bestreden beslissing manifest het redelijkheidsbeginsel, nu verweester in haar beslissing geenszins rekening houdt met de ernstige spraakstoornis waarmee de referentiepersoon kampt.

Uit de bijgebrachte stukken 6-7 volgt dat zij ondersteuning nodig heeft voor tewerkstelling ingevolge haar ernstige stotterproblematiek.

De referentiepersoon ondervindt ingevolge haar problematiek de nodige moeilijkheden in haar zoektocht naar werk, zodat verweester in alle redelijkheid rekening dient te houden met de beperkingen in hoofde van de referentiepersoon en de discriminatie die zij ondervindt op de arbeidsmarkt.

De bestreden beslissing is onredelijk nu de referentiepersoon niet dezelfde kansen heeft op de arbeidsmarkt als burgers zonder een stotterproblematiek. Hoewel een medisch attest deel uitmaakte van het aanvraagdossier, werd hieraan enkel belang gehecht.

Het middel is ernstig.”

2.18. De bestreden beslissing heeft betrekking op verzoeker en strekt er niet toe de referentiepersoon kansen te ontnemen op de arbeidsmarkt. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de netto-werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon die verzoeker heeft overgemaakt en heeft overwegingen gemaakt over de behoefteanalyse. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan het gestelde in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit legt de verwerende partij niet op om rekening te houden met de moeilijkheden die de referentiepersoon ondervindt om te worden tewerkgesteld, in casu wegens een ernstige spraakstoornis. De Raad merkt bijkomend nog op dat stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift en dat is opgesteld door een psychiater op een niet nader bepaalde datum vermeldt dat de stotterproblematiek vermoedelijk van tijdelijke aard is.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA